

— Тъй, тъй, гургувичета, избѣбра една присмѣхулица, и двамата въ чаша можешъ да ги испиешъ.

Пакъ се раскикотихъ веселитѣ дѣвойки.

— Които се каратъ, тѣ се обичатъ, каза Цанко съ помирителенъ тонъ.

Иванъ Боримечката излѣзе сърдито, като че да протестира на тия думи.

— А които се обичатъ, тѣ си приличатъ. подума Неда Ляговичина.

— Недо, ти знаишъ ли? И на присмѣхъ Господъ помага, отзова се Горантъ, братовчедъ на Боримечката.

— Момчета, я вие викнете нѣкоя стара хайдушка пѣсня, да дойде сърдце на мѣсто, покаши ги Цанко. Момцитѣ запѣха дружно:

Сиромахъ Стоянъ, сиромахъ!
 На два го пхтя вардахъ,
 На третия го хванахъ
 Черни му връви развихъ,
 Мжжки му ржицѣ връзахъ;
 На Стояна заведохъ
 На Еринъ пона въ дворови.
 Пона имаше двѣ моми
 И третя — Ружа снашица:
 Ружа си млѣко биеше
 На мала врата градинска,
 А моми двори метѣхъ,
 На си Стояну думамъ:
 „Байчо ле, байчо Стоене,
 Зарана ще те обѣсатъ
 На царювитѣ дворове,
 Царица позоръ да гледа
 И царювитѣ дѣчица“.
 Стоянъ си Ружи говори:
 Ружо ле, попова снахо,
 Не ми е жално за животъ,
 Не ми е мило за бѣлъ свѣтъ:
 Юнакъ не жали, не плаче.
 Ами те жали, Ружке ле,